

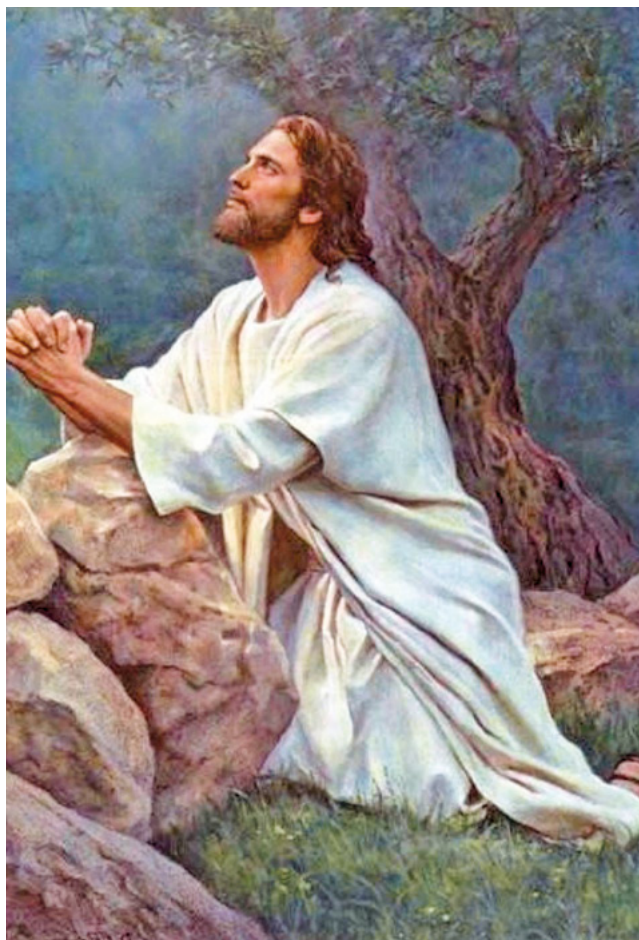

PARAULES DE VIDA

Un Déu de vius

Els dos primers dies del mes de novembre, la celebració de la solemnitat de Tots Sants i la commemoració dels fidels difunts ens porten a recordar d'una manera especial a tantes persones que han passat per les nostres vides i que ja no estan entre nosaltres: pares, germans i altres familiars; amics i companys amb els quals hem compartit moments significatius; persones que ens han ajudat en moments delicats; creients que han sigut model i estímul de fe en el nostre caminar com a cristians. Aquest record ens mou a visitar els cementeris on reposen les seues despulles, com a signe de veneració i respecte. Per als creients, el seu record ha d'estar impregnat d'un sentiment d'agraïment a Déu i, per tant, ha de transformar-se en oració, en Paraula d'amor a Ell, perquè a través d'ells hem conegut el seu amor i, en molts casos, gràcies a ells, que han sembrat la llavor de la fe en els nostres cors, l'hem conegut.

El record i oració no tenen com a finalitat alimentar el dolor, sinó ajudar-nos a créixer en la fe en la resurrecció i en l'esperança en la Vida Eterna. L'experiència de la mort és l'horitzó de la vida de tot ésser humà. És com un enemic que està davant nostre, que és més fort que nosaltres i de qui no podem escapar. Tots l'haurem d'afrontar, encara que no sapiguem com ni quan. I no li trobarem una explicació racional. El Concili Vaticà II afirma amb contundència: «Tota imaginació fracassa davant la mort». No obstant això, la fe ens obre una finestra a l'esperança.

rança. Qui ha conegut l'amor de Déu i ha cregut en eixe amor no dubta de la seua voluntat de salvació per a tots els homes, ni de la seua misericòrdia. Sabem que si Déu ens ha donat aquesta vida és

perquè ens vol donar una millor; que és un Pare bo que no abandona els seus fills; que sap veure allò de bo que hi ha en el cor de cadascun d'ells; que és clement i misericordiós, lent a la ira i ric en pietat i misericòrdia. Per això, confiem que els nostres germans, que als nostres ulls han mort, viuen ja per a Déu.

«Si hem posat la nostra Esperança en Crist només en aquesta vida, som els més desgraciats de tots els homes» (1Co 15,19). La Vida Eterna no és un premi de consolació. Per a un cristià és la vertadera meta de la vida temporal, allò pel què ha d'esforçar-se i lluitar. Per això els cristians, que apreciem i agraïm la bellesa de la vida present i els dons que Déu ens regala cada dia, no podem ser egoistes; no volem tancar els ulls davant el sofriment de tantes persones víctimes d'injustícies, que tenen la sensació que aquesta vida no mereix ser viscuda, i ens comprometem a alleujar els seus dolors i sofriments; i no ens hem d'aferrar amb desesperació a aquesta vida, perquè sabem que hi ha una altra millor. El testimoni dels màrtirs és un model d'esperança per a tots.

I aquesta esperança té un fonament: la nostra fe en Crist, el primer sofrent i el primer resuscitat. Ell va beure i va fer seu el calze del dolor de tota la humanitat i ens mostra la grandesa de la glòria a la qual Déu ens crida. Recordem els nostres germans de tal manera que la fe ens porte a veure'ls units a Crist.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Dol amb confiada esperança

Després de viure intensament la vida, d'una prolífica producció pictòrica, d'omplir molts quadres i làmines, moltes parets sagrades de temples i ermites amb sants i santes que els hi donen vida i són lliçons de santedat i d'Amor, després de rebre el reconeixement i la consideració a nivell personal i com a artista, traspassà superats els noranta anys. Els fills i nets en el text d'agraïment que llegiren en les seves exèquies, començaven dient: «Se'ns fa difícil d'anomenar-te i no tenir-te present, i tanmateix sabem que no ets lluny, que ets a l'altra riba, a la casa del Pare.

Estem tristos, però ens sentim feliços i agraïts de tants dons rebuts. Sempre has estat silenciós i prudent i així has marxat, discretament. Gràcies per la vida, pel teu sentit de família i de compromís; gràcies per ensenyar-nos a començar a estimar cada dia de nou, juntament amb la mare.

»Gràcies pel teu sentit de transcendència, pel testimoni de fe i de pregària; gràcies pel teu sentit d'Església i de paròquia, pel mosaic tan gran fet de vida de tants grups i tantes persones. Gràcies per la vocació artística que ens has fet descobrir: el sentit dels colors, l'e-

quilibri en la composició, les llums i els contrallums que ens regala la vida, la natura i l'expressió del sentiment feta pinzellada. Gràcies pel valor del silenci i de la música. Gràcies per la teva vocació de dinamització cultural i artística. Ja fa temps que, fent broma però alhora seriosament, dèiem que estaves en temps de descompte, que calia anar alleugerint equipatge i avui, amb el cos ja afeixugat però serenament i plàcida, has sentit qui et cridava pel teu nom. Sempre has sabut que el mestre de l'obra no eres tu sinó un altre de més gran, perquè tal com hem cantat tantes ve-

gades: «tant si vivim com si morim som del Senyor».

La família restà amb el sentiment d'absència al cor, amb la buidor de presència, però amb forces per cloure la pregària amb confiança esperançada: «Un bon cel i que allà ens puguem retrobar». L'esperança del retrobament confiat en la seva Paraula: «Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor» (Rm 14,7-8). Darrera crida a la confiança total.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Un Dios de vivos

Los dos primeros días del mes de noviembre, la celebración de la solemnidad de Todos los Santos y la conmemoración de los fieles difuntos nos llevan a recordar de un modo especial a tantas personas que han pasado por nuestras vidas y que ya no están entre nosotros: padres, hermanos y otros familiares; amigos y compañeros con los que hemos compartido momentos significativos; personas que nos han ayudado en momentos delicados; creyentes que han sido modelo y estímulo de fe en nuestro caminar como cristianos. Este recuerdo nos mueve a visitar los cementerios donde reposan sus restos mortales, como signo de veneración y respeto. Para los creyentes, su recuerdo debe estar impregnado de un sentimiento de agradecimiento a Dios y, por tanto, debe transformarse en oración, en Palabra de amor a Él, porque a través de ellos hemos conocido su amor y, en muchos casos, gracias a ellos, que han sembrado la semilla de la fe en nuestros corazones, le hemos conocido.

El recuerdo y oración no tienen como finalidad alimentar el dolor, sino ayudarnos a crecer en la fe en la resurrección y en la esperanza en la Vida Eterna. La experiencia de la muerte es el horizonte de la vida de todo ser humano. Es como un enemigo que está ante nosotros, que es más fuerte y de quien no podemos escapar. Todos la tendremos que afrontar, aunque no sepamos cómo ni cuándo. Y no le encontraremos una explicación racional. El Concilio Vaticano II afirma con contundencia: «Toda imaginación fracasa ante la muerte». Sin embargo, la fe nos abre una ventana a la esperanza. Quien ha conocido el amor de Dios y ha creído en ese amor no duda de su voluntad de salvación para todos los hombres, ni de su misericordia. Sabemos que si Dios nos ha dado esta vida es porque quiere darnos una mejor; que es un Padre bueno que no abandona a sus hijos; que sabe ver lo bueno que hay en el corazón de cada uno de ellos; que es clemente y misericordioso, lento a la ira y rico en piedad y misericordia. Por ello, confiamos en que nuestros hermanos, que a nuestros ojos han muerto, viven ya para Dios.

«Si hemos puesto nuestra Esperanza en Cristo solo en esta vida, somos los más desgraciados de todos los hombres» (1Co 15,19). La Vida Eterna no es un premio de consolación. Para un cristiano es la verdadera meta de la vida temporal, aquello por lo que tiene que esforzarse y luchar. Por ello los cristianos, que apreciamos y agradecemos la belleza de la vida presente y los dones que Dios nos regala cada día, no podemos ser egoístas; no queremos cerrar los ojos ante el sufrimiento de tantas personas víctimas de injusticias, que tienen la sensación de que esta vida no merece ser vivida, y nos comprometemos a aliviar sus dolores y sufrimientos; y no nos debemos aferrar con desesperación a esta vida, porque sabemos que hay otra mejor. El testimonio de los mártires es un modelo de esperanza para todos.

Y esta esperanza tiene un fundamento: nuestra fe en Cristo, el primer sufriente y el primer resucitado. Él bebió e hizo suyo el cáliz del dolor de toda la humanidad y nos muestra la grandeza de la gloria a la que Dios nos llama. Recordemos a nuestros hermanos de tal modo que la fe nos lleve a verlos unidos a Cristo.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Missa Estacional i Processó en honor de la Mare de Déu de la Cinta

El 5 de setembre se celebrà a la Catedral la solemne Missa Estacional en honor a la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa. Es va complir amb exactitud la normativa marcada per la pandèmia.

El Sr. Bisbe presidí l'Eucaristia i van concelebrar l'Excm. i Rvdm. Mons. Javier Vilanova Pellisa, bisbe auxiliar de Barcelona, el Capítol Catedral i alguns sacerdots de Tortosa i de l'arxiprestat. Participaren la Sra. Alcaldessa de la ciutat, la Corporació Municipal, autoritats, la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu

de la Cinta, la Cort d'Honor i els portadors de l'estendard principal de l'Arxiconfraria. També hi eren presents la Reina de festes i Reina infantil, pubilles i pubilletes. Els cants van ser a càrrec d'una coral de joves músics, sota la direcció del Sr. Andreu Ferré.

Al final de la celebració va entrar la Colla Geganta de Tortosa fins al peu del presbiteri, presidits per la figura de l'àguila, ballant en honor a la Mare de Déu. Després d'un fort aplaudiment, el seguici que l'acompanyava interpretà l'himne de la Cinta mentre sortien de la Catedral. I com a cloenda, la Processó, que va tenir lloc per l'interior de la Catedral. Quan tornava a l'altar major es van disparar, com tots els anys, els focs d'artifici, i vam rebre la imatge de la Mare de Déu entre forts aplaudiments i cantant el seu himne. La banda de música interpretà el pasdoble *Tortosa*. Amb veu molt emocionada no hi van faltar les paraules: «Visca la Mare de Déu de la Cinta!»

Que Ella ens protegeixi i ens ajude a fer realitat en la nostra vida les paraules: «La nostra Cinta Sagrada mos té el cor tendrament pres, Mare apreteu la llaçada que no es desfaca mai més.»

Maria Joana Querol Beltrán

Festes Quinquennals en honor a la Mare de Déu de la Ràpita, a Sant Carles de la Ràpita

D'una manera diferent a com és habitual, hem celebrat les Festes Quinquennals en honor a la Mare de Déu de la Ràpita. No hem pogut fer les processons, ni arreglar els carrers, ni la Missa al Coc, però sí hem pogut celebrar la Novena que ha estat molt participada i molt viscuda pels assistents.

Els mossens que han servit a les parròquies de la Ràpita ens han acompanyat en aquesta celebració.

El dia 8, festa de la Mare de Déu, el Sr. Bisbe va presidir la celebració de l'Eucaristia. Als peus de la Mare de Déu, juntament amb les flors, hi havia les ofrenes que al llarg de tot el dia havien dipositat persones, famílies i associacions per mantenir el sentit solidari d'aquestes festes.

FOTO: PACO CABANES

Com diu la Salve, li demanem a la Mare que ens doni «una fe viva i el consol de l'esperança i la caritat que alcança tota gràcia i tot favor».

Parròquies de la Ràpita

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Les nostres oracions es compleixen i es completen quan intercedim pels altres i ens fem càrrec de les seves preocupacions i necessitats. L'oració no ens separa ni ens aïlla de ningú, perquè és amor per a tots» (16 de juny).

@Pontifex: «L'actual pandèmia ens ha recordat que no hi ha diferències ni fronteres entre els qui sofreixen. Ha arribat el moment d'eliminar les desigualtats, de curar la injustícia que està minant la salut de tota la família humana» (17 de juny).

@Pontifex: «Més enllà de les nostres qualitats i dels nostres defectes, més fort que les ferides i els fracassos del passat, que les pors i la preocupació pel futur, es troba aquesta veritat: som fills estimats» (18 de juny).

@Pontifex: «Déu sap que l'única manera de salvar-nos, de sanar-nos interiorment, és estimar-nos. Sap que nosaltres millorem només acceptant el seu amor incansable, que no canvia, sinó que ens canvia» (19 de juny).

Tortosa celebra la Novena en Honor a la Mare de Déu de la Cinta

El primer diumenge de setembre, els tortosins i tortosines celebren la festa en honor a la nostra patrona, la Mare de Déu de la Cinta. Aquest any, igual que el passat, la celebració fou diferent a causa de la pandèmia. La Missa Estacional presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pel Capítol. Tot seguit, la processó per l'interior de la Catedral. Una altra celebració és la Novena en honor a la Mare de Déu. Del 6 al 12 de setembre se celebrà l'Eucaristia i, a continuació, el res del Rosari i la Novena.

—**Primer i segon dia de la Novena**, la Santa Missa i el res del Rosari presidits pel Prior de la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta. No va haver-hi predicació. Tots els dies s'acabà la Novena amb la pregària final i l'himne de la Mare de Déu de la Cinta, mentre el Prior mostrava la relíquia als fidels per venerar-la des dels seus seients.

—**Tercer dia**, se celebrà l'Eucaristia i predicà **Mons. Javier Vilanova Pellisa**, sacerdot de la nostra diòcesi fins ser nomenat bisbe auxiliar de Barcelona.

Mons. Javier Vilanova Pellisa

—**Quart i cinquè dia**, predicà D. José Miguel Martínez Herranz, delegat per a Espanya de la Germanat de Sacerdots Operaris Diocesans i administrador general.

—**Sisè i setè dia**, predicà D. Carlos Comendador Arquero, secretari general de la Germanat de Sacerdots Operaris Diocesans i postulador general.

—**Vuitè dia**, predicà l'Il·lm. José Luis Arín Roig, vicari general de la diòcesi, degà del Capítol de la S.E.C.B. i rector de la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors.

—**Novè dia i últim**, la predicació fou a càrrec del Sr. Bisbe, Excm. i Rvdm. Enríque Benavent Vidal.

Al final, mentre cantàvem l'himne a la Mare de Déu de la Cinta, vam venerar la relíquia amb una inclinació i, tot seguit, el Sr. Bisbe, el Prior i membres de l'Arxiconfraria i de la Cort d'Honor, van traslladar-la en processó al lloc reservat de la sagristia. «Segue el Sagrat Cíngol la cadena d'or... que al cor de la Verge lligue els nostres cors.»

Maria Joana Querol Beltrán

Ordenació sacerdotal de Matteo Bordignon i Santi Martínez

El 25 de setembre, el Sr. Bisbe ordenà preveres els diaques Matteo Bordignon i Santi Martínez Alonso. Van concelebrar el Capítol Catedral, un bon nombre de sacerdots del presbiteri diocesà i alguns de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Van participar de la celebració tres diaques permanents de la diòcesi i un grup de seminaristes del Seminari Interdiocesà de Barcelona, entre ells Alberto i Isael, de la nostra diòcesi. Els fidels omplien la nau central de la Catedral. La part musical fou a càrrec de Mn. Víctor Cardona a l'orgue i Joan Redó dirigí els cants.

Arribat el moment de la presentació dels candidats, el Sr. Vicari general digué: «Que s'acostin els qui han de ser ordenats preveres, Matteo Bordignon i Santi Martínez. "Soc aquí", respongueren. Sr. Bisbe, la santa Mare Església demana que aquests fills siguin ordenats preveres. Sabeu si en són dignes? "Sí". Escollim a aquests germans nostres per a l'orde del presbiterat. Donem gràcies a Déu.»

Després de l'homilia se celebrà el ritus de l'ordenació presbiteral. El Sr. Bisbe imposà les mans so-

bre el cap de Matteo i Santi i, a continuació, el Sr. Vicari general i tots els sacerdots concelebrants. Tot seguit de la pregària consecratòria, els hi van ser imposades les vestidures sacerdotals. Després la unció de les mans amb el crisma. Els pares dels preveres recent ordenats van portar les ofrenes del pa i del vi al Sr. Bisbe, les quals foren lliurades als nous preveres: «Rep l'ofrena del poble sant per presentar-la a Déu. Pensa sempre el que faràs... i conforma la teua vida al misteri de la creu del Senyor». A continuació els donà la pau i després els preveres concelebrants. Esclatà un fort aplaudiment fruit de l'alegria de tenir dos nous preveres a la nostra diòcesi.

El Sr. Bisbe, abans de la benedicció final, adreçà unes paraules als joves: «... si algú sent que el Senyor el crida per servir l'Església, que no pense que és a l'altre. Cadascú s'ha de preguntar: no seré jo? Si és així, contesteu-li. La nostra diòcesi té mar, riu i muntanyes. Santi exercirà el seu ministeri al costat de la mar, Matteo en la muntanya i Cristian al costat del riu.»

Finalment, el Sr. Bisbe ens donà la benedicció i ens vam acomiadar de la Mare de Déu amb el cant *Salve Regina*.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- **Dimarts 2**, Tortosa, cementiri, a les 10 h, Missa.
- **Divendres 5**, Peníscola, a les 20 h, confirmacions.
- **Dissabte 6**, Santa Bàrbara, a les 19 h, confirmacions.

* Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ap 7,2-4.9-14 / SI 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Dimarts [Leccionari «de difunts». Per exemple: Rm 8,31b-35. 37-39 / SI 114 / Jo 17,24-26]. Comemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ Dimecres [Rm 13,8-10 / SI 111 / Lc 14,25-33]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). *Urgell*: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell.

4. □ Dijous [Rm 14,7-12 / SI 26 / Lc 15,1-10]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Divendres [Rm 15,14-21 / SI 97 / Lc 16,1-8]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ beata Maria Ràfols i Bruna, vg. *Urgell*: □ Sant Martí de Porres, rel. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Dissabte [Rm 16,3-9.16.22-27 / SI 144 / Lc 16,9-15]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la

Immaculada Canoura Arnau, preveres, i companys màrtirs; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Leonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.

7. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1R 17, 10-16 / SI 145 / He 9,24-28 / Mc 12, 38-44]. *Lleida*: □ Beat Francesc de Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià, 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861). Sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

Diumenge XXXI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Estima el Senyor, el teu Déu... estima els altres»

Moltes vegades és difícil l'equilibri en la vida humana i en la vida cristiana: podem anar d'un extrem a l'altre. En el tema de l'amor podem posar tant l'accent en l'amor a Déu que l'amor als germans potser queda una mica a l'ombra. O al revés, accentuem tant l'amor als altres que sembla que això és l'únic que importa donat, sobretot, que el món valora molt els cristians especialment per la seva entrega als més vulnerables. Però fixem-nos en l'evangeli. A Jesús li pregunten: *Quin és el primer de tots els manaments?* I la resposta de Jesús és clara: *Estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces.* Podem dir que així ja ha contestat al mestre de la Llei; però Jesús afegeix a continuació: *El segon és: Estima els altres com a tu mateix.* I perquè no pensem que són dos manaments diferents o separats diu: *No hi ha cap altre manament més gran que aquest.* Per tant, hem de dir que és un sol manament amb dues cares: amor a Déu i amor als germans. Per a un autèntic cristià no pot existir un amor sense l'altre. Evidentment, Déu és sempre el més important però aquest amor a Déu no és complet sense l'amor als germans. Una persona molt bona, molt piadosa si no estima els germans no pot dir que estima Déu encara que es passi moltes hores pregant. D'aquesta manera l'amor a Déu es fa operatiu en els germans. La primera lectura ja ens recorda: *Mira de posar en pràctica això que et mano.* Però el Deuteronomi només esmenta l'amor a Déu, en el text que hem llegit. En canvi, el mestre de la Llei a l'evangeli diu, precisament, *que estimar Déu i estimar els altres val més que tots els sacrificis, totes les ofrenes.* L'ofrena que més agrada Déu és estimar els germans. Jesús —diu la segona lectura— *és per sempre un sacerdot perfecte, és qui ens ensenya el veritable camí de Déu, ell que pot salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu; ell que es va oferir a si mateix una sola vegada.* L'única ofrena veritablement agradable a Déu, és l'amor total al Pare i l'amor total als germans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 6,2-6)

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverència el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et mano; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

▶ Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo el Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu ungit. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 7,23-28)

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspasa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells. Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada. La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 12,28b-34)

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» Jesús li respongué: «El primer és aquest: «Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces». El segon és: «Estima els altres com a tu mateix». No hi ha cap altre manament més gran que aquest.» El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar.» Jesús, en sentir aquesta resposta tan asenyada li digué: «No ets lluny del regne de Déu.» I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 6,2-6)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Teme al Señor, tu Dios, tú, tus hijos y nietos, y observa todos sus mandatos y preceptos, que yo te mando, todos los días de tu vida, a fin de que se prolonguen tus días. Escucha, pues, Israel, y esmérate en practicarlos, a fin de que te vaya bien y te multipliques, como te prometió el Señor, Dios de tus padres, en la tierra que mana leche y miel. Escucha, Israel: El Señor es nuestro Dios, el Señor es uno solo. Amará, pues, al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma y con todas tus fuerzas. Estas palabras que yo te mando hoy estarán en tu corazón.»

▶ Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, / escudo mío, mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador: / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu ungit. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 7,23-28)

Hermanos: Ha habido multitud de sacerdotes de la anterior Alianza, porque la muerte les impedía permanecer; en cambio, Jesús, como permanece para siempre, tiene el sacerdocio que no pasa. De ahí que puede salvar definitivamente a los que se acercan a Dios por medio de él, pues vive siempre para interceder a favor de ellos. Y tal convenía que fuese nuestro sumo sacerdote: santo, inocente, sin mancha, separado de los pecadores y encumbrado sobre el cielo. Él no necesita ofrecer sacrificios cada día como los sumos sacerdotes, que ofrecían primero por los propios pecados, después por los del pueblo, porque lo hizo de una vez para siempre, ofreciéndose a sí mismo. En efecto, la ley hace sumos sacerdotes a hombres llenos de debilidades. En cambio, la palabra del juramento, posterior a la ley, consagra al Hijo, perfecto para siempre.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 12,28b-34)

En aquel tiempo, un escriba se acercó a Jesús y le preguntó: «¿Qué mandamiento es el primero de todos?». Respondió Jesús: «El primero es: «Escucha, Israel, el Señor, nuestro Dios, es el único Señor: amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con toda tu mente, con todo tu ser». El segundo es este: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». No hay mandamiento mayor que estos». El escriba replicó: «Muy bien, Maestro, sin duda tienes razón cuando dices que el Señor es uno solo y no hay otro fuera de él; y que amarlo con todo el corazón, con todo el entendimiento y con todo el ser, y amar al prójimo como a uno mismo vale más que todos los holocaustos y sacrificios». Jesús, viendo que había respondido sensatamente, le dijo: «No estás lejos del reino de Dios». Y nadie se atrevió a hacerle más preguntas.